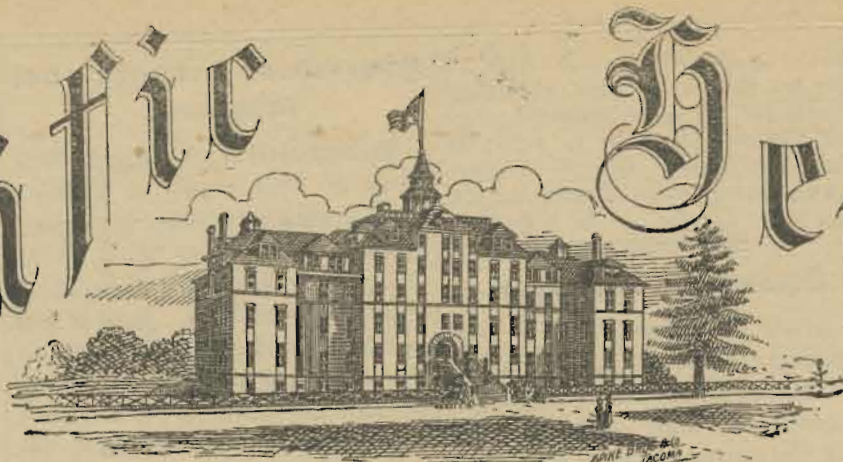

Pacific Herald.

PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY.
Dedicated October 14th 1894.

No. 26

Parkland, Wash. 2. Juli. 1895.

5te Aarg.

Evigheds thermometeret.

En tykt Prest fortæller følgende:
Igaar var der stor Bevægelse i Landsbyen. Den Vogn, der bragte min nærmeste Nabo til Skolen for derfra at hente en Egestamme, maatte høre ham selv tilbage. Egestammen var under Vaalæsningen gledet ned af Vognen og havde sterkt beskadiget hans ene Fod. Nu trængte den halve Landsby sig sammen ved den stakkars Mandes Hus. Den ene løb hid, den anden did. Børnene græd og jamrede, Hustruen ligesaa. Kun han var stille og søgte at trøste Hustru og Børn. Endelig kom Lægen. Ved Hjælp af en stærk Mand fik han Foden struktet, spjækket og forbunden. Tydeligvis voldte det den saarede store smerter: Eveden perlede frem paa den blege Pande, han preskede Læberne fast sammen; dog kom der ikke en Klage over hans Læber; men han saa stille og med folbede Hænder.

Jeg forlod ham nu; dog kunde jeg ikke slippe ham af Tanterne, men studerede stadigt paa, hvorledes han kunde være istand til med saadan No at taale de svære Lidelser.

Den følgende Dag besøgte jeg ham igjen. Han saa stille og fornøiet i sin Seng. Da spurgte jeg ham: „Eg mig, Nabo, hvorfra faar De dog Kraft til at være saa stille og rolig under Lidelser? Jeg har nu tre Gange seet Dem i svære Trængsler; men altid har De været istand til at bevare Deres Rolighed.“

„Jeg ved ikke rigtig, hvad De mener, Hr. Pastor,“ sagde Manden, idet han saa noget forundret paa mig, og jeg fortsatte: „Da Døden for omtrent et Aar siden rykkede bort Deres lille Lena, der jo var Deres lille Indling, da stod alle og Klagede og græd; men De var — ialfald tilsyneladende — ganske rolig. Jeg synes, jeg ser, hvor stille og behersket De lagde den lille i Kisten, og betragtede de kjære Træer endnu en Stund, og hende et sidste Kys, derpaa lukkede Kisten og sagde: Lev vel, til vi sees igjen.“

„Ja, just saaledes gik det til, Hr. Pastor,“ svarede Bonden. „Se ikke min lille Lena er vel gik ned deroppe? Og kan ikke Mød og jeg haake, hurtigt at se hende igjen i Herlighed? Værene gaar jo saa raske.“

„Og da de sidste Vinter,“ fortsatte jeg, „tabte 2000 Kroner paa Deres Stroger, Bialandkoren, var De saa rolig, som nu De var en anden Koldkold, hvem et saa mange Tab ikke berøret, jo De kunde endog trøste Deres

voger, der rent havde mistet Fatningen.“

„Ja, ser De,“ bemærkede den syge, „min stakkars Svoger kjender ikke noget til den rette Gradmaaler for jordist Lidelse, og derfor griber det ham saa voldsomt.“

„Og ogsaa igaar,“ vedblev jeg, „da det var rent ynkeligt at se paa, hvorledes Doktoren arbejdede med Dem for at faa Foden i ret Stilling, og da alle omkring Dem græd og jamrede, da saa De ganske stille og kom ikke med et utaalmodigt Ord. Hvorfra faar De saadan Kraft og No?“

„Na — det ved De nok bedre end jeg, Hr. Pastor. De har jo ogsaa styrket mig med Guds Ord og Bøn. Desuden bærer jeg altid med mig et særlikt Hjælpe middel for saadanne Tilfælde. Min salige Fader har givet mig det. Han kaldte det sit Evigheds thermometer. Det bestaar af tre Stykker, som, rigtig benyttede, er et særdeles kraftigt Lægemiddel mod jordiske Lidelser. Skal jeg nævne disse Stykker for Dem?“

Paa mit bejaende svar fremstillede saa min Nabo sit vel prøvede Midde.

- 1) Vederfares der dig noget ubehageligt, gaar det dig imod, saa betragt dette i Evighedsens Lys. Husk: kun det er værd at græmme sig over, som vi i Evigheden vil komme til at græmme os over.
- 2) Dør en af dine kjære, saa beklag dig kun da, naar du maa frygte for ikke at finde ham eller hende i de evige Boliger.
- 3) Skal du lide smerter eller prøve Sygdom, saa tænk paa din Pine, hvor Ormen ikke dør, og Alden ikke sluktes, og fra hvilken du ved Jesu Kristi Pine og Død er bleven forløst.

Disse tre Stykker kaldte — som sagt — min salige Fader sit Evigheds thermometer, og ved dets Hjælp var han istand til at være stille og taalmodig, paa sin 86-aarige Pilgrimsfart gennem Verden, plaget som han var af en lang, tung Sygdom, af Krigeris Ulykker og mange fælelige Vengetab. Paa sit Dødsleie anbefalede han mig flittig at prøve hans meget berømte Evigheds thermometer. Jeg har fulgt min salige Faders Raad og har befundet mig vel derved.“

Saaledes talte min Nabo. Jeg betragtede hans Gaard og takkede ham hjertelig for Thermometeret, og jeg tillader mig at anbefale det til de kjære Væres Venstelsk, sikker paa at de vil have Betskjæmelse deraf.

Næsten alle.

„Da jeg engang“, saa fortæller en Prest, „havde prædikeret over den Text: Eders Sagtmodighed vorde bitterlig for alle Menneſter, og fornemmelig havde betonet dette „alle“ uden nogensomhelst Undtagelse og Grænse, kom der bagefter en nu forlængst hedengangne Kristen hen til mig. Han takkede mig og sagde, at der var gaaet ligesom en Udsraale gennem hans Hjerte. Han havde hidtil foran dette alle sat et „næsten“, og i dette „næsten“ havde hans Stedmoder, som havde behandlet ham kjærlighedslyst, og som havde vendt hans Faders Hjerte fra ham, været indesluttet. Han havde altid forelsiet sig selv, at det skulde være tilladt at nære Uvilje mod hende; saaledes som Søgerne nu engang stod, kunde Gud ikke vente det anderledes. Men fra Kirken gik den ærlige Mand lige hen til Stedmoderen og bad hende om Tilgivelse. Hun blev derved saa dybt rystet, at hun ret gik i sig selv. Saaledes kom de da i god Forstaaelse med hinanden. Men det bedste var, at begge nu først kom til indre Fred.“

Meget ofte er en Jæl derigennem bunden i sit indre og forvist fra det fulde Livs samfund med Jesu derved, at den nærer Brede- og Misundelighedstanker mod et eller andet Menneſte. Men om Kristen maa du sige dig selv, at Ord, der i Verden er saa hyppige, som: „Ham eller hende kan jeg nu engang for alle ikke udstaa!“ — at flige Ord i en Kristens Mund er en Krænkelse af den himmelske Fader, og at han umulig kan aabenbare sit Hjerte for et Barn, der staar hjerteløs og kold overfor andre. Endog den mindste Rest af Kains Mand er en Ky, som adskiller dig fra din Gud. Betænk det vel!

To forskjellige Grader af Tro

En gammel Legende mindes at Gemitte, som sad udenfor dets Dyrer og havde plantet her sit Oboentia. Det ene Træ lod sig og voksede, det andet var gaaet ned. Det, hvis Træ var gaaet ned, var et Dag for at se paa sin Vens Træ, Og da han saa det saa der saa freid og gæst, sagde han: „Hvad har du gjort ved dit Træ for at faa det saa fjort?“

Den anden svarede: „Jeg plantede det, Guds Træ, og det voksede.“

„Men min Ven,“ sagde den første Gemitte, „ogsaa jeg plantede mit Træ. Naar jeg troede, at det lod sig gøre, bad jeg Gud om Hjælp, og den kom. Naar jeg troede, at Trost skulde gøre det Rette, lod jeg om Trost, og Gud sendte Trost. Ja, Herren gav mig et

hvad jeg ansaa for nyttigt for Træet og begjærede af ham.“

„Og jeg, kjære Broder,“ svarede den anden, „jeg forskrev ikke Gud nogen Ting, men anbefalede mit Træ i Guds Hænder; thi han forstod bedre end jeg, hvad det behøvede.“

Denne Beretning giver os en skøn Lærdom om to forskellige Slags Tro hos Menneſtet. Baa den ene og den anden begjærer alt af Gud; men den ene foreskriver Gud Tid, Maade og Midler til at hjælpe, den anden overlader alt dette til Guds Behag. Begge vil have Gud med sig men den ene vil derved regjere Gud, den anden lader Gud selv raade og regjere. Hos den ene raader saaledes endnu Egenviljen og Tilliden til egen Forstand, egen Kløgskab; den anden har i fuld Tillid til Guds Visdom, ubetinget gaaet ind i Guds Tanker, Guds Forstand, Guds Vilje.

Til hvilken af disse Grader af Tro er du kommen. Tænk efter.

En Bønnens Mand.

Det var en troesfattig Tid, da den franske Oplysning holdt sit Indtog i Tyskland, og det moderne Hedenskab opkom, en Tid, hvori de fromme maatte klage: „Hjælp, Herre! De Hellige har taget af, og af de Troede er der saa blandt Menneſtenes Børn!“ Minister von Pfeil var ogsaa saadan en ensom Fugl paa Taget og havde ikke mange ligesindede Deste mere maatte det smerte ham, at hans trofaste Ven, Bankasseren Herman, faldt i en heftig Sygdom; det var en Mand, udrustet med et sjældent Vidnemod og Frimodighed; sammen med ham havde Pfeil virket meget for Guds Rige og nydt mangen beilignet Opbyggelsestid. Til trods for Lægernes Omhu syntes Sygdommen at tage en betænelig Vending. Ministeren modtog daglig Underretning om sin syge Vens Tilstand. En Dag hed det, at han var Døden nær, og at der efter Lægerens Mening ikke mere kunde være noget Haab om Bedring. Da raabte Ministeren alvorlig til Herren og foragte hede Vatten i vedvarende Bøn. Den følgende Morgen fik han et Brev fra Herman: „Du har ikke set endnu. Jeg har for et Stykke Tid talt med Herren i Nat og har faaet den Gudsberetning, at du fremdeles skal leve og se min Herrens Døds.“ Dette Brev mod den troende Bønns Livsberetning havde en bedre Virkning end alle de Papirer, der kom fra Apoteket med Kuler og Piller. Herman søgte sig sammen med sin Ven og fik sig til at tale til alles Forbavselse og med Gudsberetning. Han trak efter haandede det paa Døden, og han kunde selv lukke op: det var Legen, der traadte ind. „Er

det Dem, er det Deres Gjenfærd? udbryd han bestrævet.

„Det er mig“, svarede de, „den Herre Jesus har gjort mig sund; læs dette Brev.“

Den forbausede Væge kunde ikke holde Taarerne tilbage og udbryd dybt be- væget: „Den, der dog kunde tro saa- ledes!“

Herman overlevede i flere Aar Mi- nisteren von Pfeil.

Det følger af sig selv, at en saadan Minister først afhandlede Rigets vig- tige Anliggender med sin Gud i Løn- kammeret, forinden han foretog dem for sin jordiske Konge. Han begyndte regelmæssig sit Dagværk med en Times stille Betragtning og Bøn. Ingen fik da Lov til at forstyrre ham. Det hændte engang, at Kongen en Morgen- stund begav sig hen til Ministeren i en særlig Anledning. Tjeneren kom i den første Fortlegenhed, han dovede ikke at handle med sin Herres udtrykkelige Befaling og meddelte derfor Kongen hans Ønske, om aldrig at blive for- stæret i sin Andagt. Fredrik II svarede: „Jeg vil vente.“ Da senere den tro Tjener traadte frem for sin Konge, undskyldte han sig med disse Ord: „Deres Majestæt maa naadigst tilgive mig, jeg kommer netop fra en Samtale med Kongernes Konge.“

Den Slags Ministre var det vel, hin fromme Fyrste havde for sig, der paa det Spørgsmaal, hvilke af sine Raader han holdt mest af, svarede: „Den, der frygter Gud mere end mig.“

Gvorfor?

Det var en hed Eftermiddag sidste Sommer. Jeg gik min vanlige Gang til en Skole, som dog endnu i sin Bidel- seskole ikke havde lært ret meget, og som altid kom med Spørgsmaal, hvor for dog Gud havde sendt disse Bidelser. Derfor tænkte jeg paa min Bei paa, hvad jeg skulde sige hende; og Gud viste mig ogsaa, hvad jeg skulde tale til hende. Jeg havde først at gaa den stævede Landevei længe en af vore større Indsøer, til jeg naaede den Side- vei, der førte mig til det Hus, hvori den Syge boede. Jeg kom herunder til at lægge Mærke til, hvorledes de ved Søens Bred voksende Vandliljer og deres ellers saa skjønne grønne Blade var ganske bedækkede med Vandveiens graa Snav og saa salmede og pjuskede ud. Da hørte jeg Damppebøns Lyd og saa en liden Dampbaad, der førte Badegjæster ud til de nærliggende Ste- der, komme sættende med fuld Fart. Den gik ganske nær Strandsbredden, og dens Hjul rørte voldsomt op i Søens ellers saa rolige Overflade, saa der blev noksaa megen Bølgegang langs Bredderne. De smaa Bølger for og- saa hen over Vandliljerne og dullede baade disse og deres Grøne mange Gange i Søen. Men da Bølgegangen var over, da hævdede Blomsterne og Bladene sig igjen over Vandfladen, og hvor forandrede! Det graa Snav var borte, de saa ikke længere forkomne og forpjuskede ud, nei — de var forfriskede, indbydende, fornyede!

Saaledes gaar det ofte ogsaa os i Livets sommerhede Middagstimer, da Himmelens Morgendug er forsvundet og forbrændt, og Verdenslivets kvælende Snav har lagt sig over vore Hjertes. Da ser alt ganske sørgelig ud, og vort Hjer- te ser sig omkring og finder ingen- steds nogen Bedrøvelsel. Da er det en rigtig stor Bølgning af Herren, naar han sender indover os saadanne Trængsels Bølger, der med sine rensende Bølge fører hen over vore

Hjertes og afvasker det graa Snav og gjør os færdige til igjen at indtage Siraaserne fra Guds Naadensol, lige- som Bladene Overflade jo suger ind Solens velgjøende Varme. Sorgen- nes og Trængsels Taarer har ofte vasket denne Tjeneste. B. o. H. T.

Synodemødet i Stanwood.

Herold kan desværre ikke give noget udsærligt Referat af Forhandlingerne ved Mødet; dette vil Væseren saa, naar Synodalberetningen udkommer. Vi kan blot kortelig omtale enkelte Sager, som bleve behandlede.

Væreforhandlingerne over Emnet, Kirken og Gud er vare baade opbyg- gelige og betærende. De Sættelser, der tjente som Vedtraad, vare saa og let- fattede, og Diskussionen derover blev ledet saaledes, at man altid holdt sig til Sagen uden derfor at være altsor strengt bundet til et enkelt Punkt. Der- for fik man en grei og klar Fremstilling af denne vigtige Sag som, vi haaber, vil blive til stort Gavn for Alle, som hørte derpaa, og som siden kommer til at læse det.

Missionen blev naturligvis ogsaa skænket megen Opmærksomhed. Flere Præster gav en kort Doersigt over sit Birkeseft, og denne viste, som venteligt var, at Arbeidsmarken er saare stor og Arbejderne saa og spredte, samt at næsten alle maa virke under Fattigdommens Tryk, hvilket gjør Arbeidet endnu tun- gere. Dette sidste er saameget sørgel- liggere, fordi det saa let kunde afhjæl- pes, hvis der var mere sand Tro og Kjærlighed i vort Samsfund.

Det blev stærkt fremhævet, at dette Distrikt maatte af al Magt stræbe at hjælpe sig selv og ikke stole saa meget paa Hjælp udenfra, da vore Menighe- der her kun paa den Maade kunde kom- me til Mandens Modenhed i Kirkelig Henseende.

Overdragelsen af „Pacific Lutheran Universitiet“ til Synoden kom ogsaa under Behandling og Beslutningen fra de andre Distrikter om, at denne Sag udsættedes til Fællessynoden, tilfremtes. Desuden blev det besluttet at dette Distrikt overtager Anstalten hvis Synoden ikke er villig dertil.

Denne Sag blev dog paa Grund af den knappe Tid ikke saa grundigt be- handlet, som ønskeligt kunde være.

Vi troer, det kanst kunde være bedst, om denne saa afsideviggende Skole tilhørte og bestyredes af det Distrikt, hvori den ligger. Det vilde maatte lettere lade sig gjøre for det ene Dis- trikt end for den hele Synode. Hvad Bølgespørgsmaalet angaar, maa vel hele Distriktet kunne udrette ligesaa meget som denne stakkels Korporation, hvis Medlemmer næsten alle høre til Distriktet. Skolen vilde gavne hele Samsfundet og trænge hele Samsfundets Støtte lige meget, enten den hørte til Synoden eller Distriktet.

Men dersom Distriktet skal holde saadan Eiendom, saa maa det jo in- korporeeres. Men nu er den Norske Synode inkorporeret, og vort Dis- trikt maa vel være en Del af denne Korporation. Kan da en Del af en Korporation lade sig inkorporere som en særskilt Korporation, der har sam- me Formaal i alle Stykker som den store Korporation, og dog forblive en Del af denne? Det kan gjerne være, at der ikke er nogen Bæstelighed ved dette, men det bør nøje undersøges, før man paalægger sig nogen For- pligtelser.

Hvorledes hænger det sammen?

Mainnummeret af den Lutherske Mis- sionær for 1894, udgivet af Præster i den forenede Kirke fortæller sine Vædere, at der ved Silbana var dannet en ny Menighed, der havde kaldt Pastor Moen af Fairhaven til Præst. Dette er godt og vel; men i et af sine Nummere for Mai 1895 kommer Bladet igjen og fortæller sine Vædere, at der er dannet en ny Menighed ved Norman og har igjen kaldt Pastor Moen fra Fairhaven som Præst for et Aar; i dette Nummer oplyses da, hvem som er Medlemmer af den nydannede Menighed, nemlig de Udvalgte af Sions Menighed, hvem er det da, som har udsædt dem? Ifjor tales der ikke om Udvalgte; men iaar er de udsædt. Naar disse Folk gaar hen og organisere en Menighed, saa høre de da vel faktisk til sin Menighed, og det er derfor ufornuftigt at tale om Udvalgte. S. J. Hatle.

Ovenstaaende bliver lettere at forstaa, naar man saar vide, at Norman og Silbana er to Navne, som bruges i Flæng om den samme Menighed. Her er altsaa ikke Tale om to Menigheder, Norman og Silbana, men blot en Menighed, som i daglig Tale betegnes snart ved det ene snart ved det andet Navn. Saaledes forstaa vi det.

Red.

Det er din Skyld.

En lyst Præst, som havde samlet me- gen Erfaring under sit Arbejde i Menig- heden, berettede følgende:

Da jeg endnu var ung, boede jeg i Berlin hos en Urmager W., der var en ganske mærkkelig Mand. Han var sødt i Elsas og havde været med i hvert eneste Felttog under den franske Repub- lik og Keiserdømmet. Først ved Firtti- aarsalderen havde han lært at kjende Kraften og Betsjælsen i Guds Ord. Ved den Tid begyndte han ogsaa at nær et levende Ønske om at lære at læse og skrive, thi han, som saa mange andre Børn under Revolutionen havde vokset op uden nogen Undervisning.

Jeg talte ofte med ham i hin Tid, og altid var hans Samtaler længstende og lærerige for mig.

Denne Urmager levede i et særdeles lykkeligt og fredeligt Hjem med sin Hustru. Da jeg en Dag hørte, at de om kort Tid skulde fejre sit Sølv- bryllup, ytrede jeg for ham: Det maa vælte skønne Følelser at se tilbage paa et femogtyveaarigt lykkeligt Hjem. Hertil svarede han intet, smaalø kun for sig selv og rystede paa hovedet. Dette vakte min Forundring, og jeg spurgte ham, hvad han mente. Han svarede da: I taler om femogtyve lyk- kelige Aar. Men dersom I havde boet hos os i de tolv første Aar af vort Hjem- skab da vilde I have talt anderledes.

— Og da jeg saa spurgte ham, om de i den Tid ikke havde levet saa lykkeligt, sagde han: „Lykkeligt? Som Hund og Kat levede vi sammen.“ Dette over- raskede mig; jeg vilde gjerne vide, hvor- ledes en saa i Bund og Grund gennem- gribende Forandring var gaaet for sig og had ham berette mig derom. Han oplyste mit Ønske, og hans Ord gjorde et saa uudsætteligt Indtryk paa mig, at jeg endnu mindes dem næsten Ord for Ord. Hans Beretning lyder saa- ledes: „I de første tolv Aar af vort Hjemskab levede jeg næsten daglig i

Ufred med min Hustru. Sjelden hen- gif en Dag, uden at vi havde en Strid og ofte blev Livet mig rigtig tungt. En Dag blev Striden rigtig bitter; jeg kunde ikke holde det ud længer, men kastede Arbeidet fra mig og sprang ud af Huset og ud af Staden bort til en liden Smaaåstov i Nærheden. Her satte jeg mig ned og sølte mig lykkelig. Da jeg havde siddet og grublet en Stund, kaldt det mig ind: Du kunde endda være lykkelig, dersom bare din Hustru var anderledes. Vi har nok til Biskopshold, vi er friske, vore Børn gjør os Glæde, der fattes os intet, og vi er dog saa lykkelige. Dersom bare ikke min Hustru havde den stygge Feil. Det er ellers en brav Kvinde, hun er flittig og vi holder ogsaa af hverandre, hvorfor kan i da ikke leve i Enighed? Medens jeg eftertænkte, hvad som kunde være Aarsagen til vor bestandige Strid, og da jeg nærmere overveiede vore sidste Trætter, hvorledes de var opkomne, saa kom jeg til denne Slutning, at Grunden til dem alle har været den samme. Saa snart nemlig som nogen liden Modgang eller Ubehagelighed i Huses indtraf, dersom en Kunde forlod os, eller en Læregut ødelagde noget, eller Melken togte over i Jlden, saa sagde min Hustru bestandig: Det er din Skyld. Men dette vilde ikke jeg gaa ind paa og paastod at det var hendes Skyld, og saa skulde jeg da til at bevise dette. Saaledes begyndte det bestandig, og naar det saa havde begyndt, gik det siden længere, indtil vi tilfjort sagde hinanden de haardeste Ting. Nu tænkte jeg ved mig selv: Du har altid givet din Hustru Skylden og mangen Gang er det dog din Skyld. Og da jeg oprigtig overveiede og undersøgte Sagen, saa fandt jeg, at dette havde været oftere Tilfældet, end jeg fra først af vilde medgive. Og saa sluttede jeg: Naar alt kommer til alt, har du vel endnu oftere været den Skyldige. Du gjør derfor bedst i, at du herefter altid tager Skylden paa dig. Du faar da ialfald paa den Maade Ro, og Menig- heden vil tage en Ende. Efter denne Beslutning blev jeg mere rolig og lettere om Hjertet, gik da hjem med det faste Forsæt, at dersom nogen Ting atter skulde indtræffe, saa vilde jeg straks i Begyndelsen tage Skylden paa mig. Det gjorde jeg da ogsaa virkelig. Naar min Hustru sagde: Det er din Skyld, sagde jeg: Ja, det er min Skyld, og hun blev rolig, og jeg glædede mig, at jeg havde fundet et Middel, hvorved Fred kunde bevares. Men det varede ikke længe. Inden et par Dage mær- lede jeg, at min Hustru saa forfænde paa mig fra Siden, naar jeg sagde: Ja, det er min Skyld. Dog sagde hun intet. Men engang da jeg atter havde sagt: Ja, det er min Skyld, da stillede hun sig foran mig, satte Hænderne i Siden, saa stivt paa mig og udbryd: Det siger du bare, men du mener aldeles ikke, at du har nogen Skyld. Du siger det bare, fordi du ikke ved hvorledes du bedst skal forarge mig. Af ren Ond- skab og Bitterhed taler du saaledes. Det var formeget. Jeg kunde ikke holde ud, men for op i heftig Bredde og spurgte hende, om det var Taffen for, at jeg havde været saa taalmodig mod hende. Da raabte hun: Hvad? Du vil enddog fortjene Tal for din Ondskab. Nu begyndte ogsaa jeg at svare haar dt, det ene Ord tog det andet. Vi trattede heftigere end nogen sinde tilforn, indtil jeg greb min Hat paa Bæggen, sprang

ud af Huset, slog Døren igjen efter mig og ilede fuld af Bredde ud af Staden. Det var for mig som jeg maatte gjøre mig selv noget ondt, men paa Beien mødte jeg et langt Bigtog, og ved Synet af dette blev jeg noget roligere i mig selv. En dyb Sørgmodighed afløste min bitre Heflighed.

Med et tungt Hjerte og langsomme Skridt gik jeg atter ind i den samme Stov, hvor jeg havde været den foregående Uge. Her overræbdes jeg saa af Skummeren i mit Hjerte, at jeg kastede mig ned paa mine Knæ og bad Gud, at han vilde hjælpe mig; thi jeg var meget ulykkelig og vidste mig ingen Raad. Jeg havde taget Skylden paa mig, men heller ikke det havde hjulpet. Da var det som et Lys gik op i min Sjæl, og jeg sagde til mig selv. Det er din egen Skyld, at din Hustru er saadan imod dig. Det var jo let for den store Gud, som formaar alting, at bære hende saaledes, at hun blev mild og hjærlig imod dig. Men han gjør det ikke; thi du behøver en saadan Hustru. Dit Hjerte er endnu saa ondt og trodsigt; du behøver et saadant Ris. Derjom du blot selv blev et andet Menneske, saa vilde vel ogsaa Gud gjøre din Hustru anderledes. Men du er er selv Skyld i, at han ikke gjør det.

Nu erkjendte jeg, at jeg med Taalmodighed maatte bære det, hvortil jeg selv var Skylden, og gik hjem og bad Gud, at han maatte bevare mig i dette ydmyge Sind; og han hørte mig. Naar min Hustru i alt søgte Skylden hos mig, sagde jeg ikke mere: Ja det er min Skyld, men jeg tænkte og sølte det i mit Hjerte, at saa var, og beholdt det for mig selv. Men jo mindre jeg sagde imod, desto haardere og heftigere blev hun imod mig. Det var allerede, som hun vilde tvinge mig til at blive vred. Men jeg fordrog det, om det end gjorde mig meget ondt; thi jeg kom mere og mere til den Overbevisning: Det er min Skyld, at hun er saadan. Derjom jeg blot bliver et nyt Menneske, saa skal Gud bære ogsaa hendes Hjerte. Men engang, da hun havde sagt mig nogle rigtig bitre Ord, da kunde jeg ikke mere udholde det, mit Hjerte var brisfærdigt. Jeg gik hen til hende, saa bedrøvet paa hende, Aarene kom mig i Øinene, og jeg sagde: "Kære Hustru, jeg maa være et rigtig syndigt Menneske; thi om ikke saa var, saa kunde den kære Gud vel ikke tillade dig at være saaledes imod mig. Da saa hun paa mig med store Øine, lod Haanden falde, blev bleg og stod en Stund foran mig uden at sige et Ord. Men pludselig saldt hun mig om Halsen og raabte grædende; "Nei, nei, du er ikke syndig, men jeg maa blive et andet Menneske." Og Gud har hjulpet hende, tillagde Uhrmageren. Hun er bleven mig en kær, snil Hustru, som ofte bringer mig til at blive skamsuld paa Grund af sin Estergivenhed. Og I har jo selv seet, hvor lykkelig og fredelig vi lever sammen.

Uhrmageren behøvede ikke ligesom at sige, at det var Guds Ord, som var kommen ind i Huset og havde fremkaldt denne Forandring men det var det, der ved den Helligaands Bistand havde lært disse Uglefolk som arme Syndere at tage sin Tilflugt til Kristus og af ham saa den Naade, som viker et nyt Liv. (Buddøxeren.)

Satan holder Stole for forsmættede Børn!

Et Godt Emne?

Pastor Bodelshwing fortæller følgende: Engang han var paa et Besøg hos en Kollega, som dennes lille 4aarige Søn ind til dem og udbryd grædende: "Papa, jeg vil ikke være Prest længer, jeg vil heller være Galet."

"Hvad vil den Lille" spurgte Bodelshwing og fik da høre, at Børnene gaaede i Børnekammeret leget "den barmhjertige Samaritan." Den lille Julie var den, som var falden blandt Røverne, Nox var Leviten, Lydia den barmhjertige Samaritan, Frantz Berten og Johannes Westet, som var den Arme til Herberget. Den lille Fredrik havde flere Gange været Presten, som "gik forbi." Men over dette oprørte Gut- tens hjærlige Hjerte sig tilslut saaledes, at han heller vilde være det bærende Gesel end Presten, som "gik forbi."

"Det er en prægtig Gut", sagde Bodelshwing, "i ham er der Stof til at blive vor himmelske Læges Medhjælper."

Kan vi lære noget her?

(S. og H.)

Gjestevenlighed.

For nogle Aar siden havde en from, fattig Kvinde i A., just sat den sidste Sild paa Bordet for at stille sin og sine Børns Hunger, da der hørtes en Bank paa Døren, og en Fremmed traadte ind og bad om Nattely og lidt Mad, idet han sagde at han ikke havde smagt Mad, paa fire og tyve Timer. Enken nglede ikke, men hød den Fremmede en Smule med, idet hun sagde: "Vi vil ikke savne eller lide mere, om vi gjør en Kærlighedsgjerning."

Den Reisende satte sig til Bords, men da han saa det knappe Maaltid, blev han forbausset og sagde: "Er dette hele Deres Forsyning? Og vil De dele med en, de ikke kjender? Da har jeg aldrig før seet Barmhjertighed! Men, kære Kone, gjør de ikke Uret mod deres Børn ved at give en Del af deres sidste Maaltid til en fremmed?" "O!" sagde Konen grædende, "jeg har en Gut, en kær Søn, eisteds paa Jorden, hvis han ikke allerede er død, og jeg handler blot mod Dem, som jeg vil, Andre skulde handle mod ham. Gud, som sendte Manna ned fra Himlen kan ogsaa give os, som han gav Israels Børn, og hvor Fulde jeg ikke da krænke ham, hvis min Søn skulde slaffe om og lide Mangel som De, naar Gud har givet mig et Hjem, Hønt det nok er fattigt, og jeg skulde sende Dem bort, uden at række Dem Hjælp!"

Da hun havde talt, sprang den Fremmede op fra sit Sæde ved Bordet, slog sine Arme om hendes Hals og sagde: "Gud har virkelig givet din omslakkende Søn just sig et Hjem! Mor! o, min Mor!" Det var virkelig hendes længe savnede Søn, der nu var vendt hjem fra Indien! S. og H.

Gjør ligesaa.

Den bekendte General Gordon, der vjæfede i Afrika, siger:

"Jeg beder altid for de Mennesker, jeg kommer til. Det giver mig en forunderlig Indflydelse og Kraft. Naar jeg første Gang gaar til en Hødding, som jeg før har bedt for, er det, som der allerede er Ingtlet en Forbindelse mellem os."

Om vi gjorde saa alle, mon der ikke skulde blive mere af Kærlighed og Fred?

Spotterne.

En Arbejder i Berlin var en gudfrugtlig Mand, flittig til sit Arbejde og modig og uforsagt i sin Gudsdyrkelse. Uden at kurre modtog han sine Kameraters mange Spotteglofer. En Gang, da de havde forhaanet ham, satte han sig hjemme ved sin Bibel og læste i Jøbs Bog 12 Kap. 4 Vers: "Jeg er til Latter for min Ven, jeg, som raabte til Gud og sit Svær; den Ketsfærdige, den Oprigtige er til Latter." "Det passer jo udmærket paa mig," tænkte han; "det Skriftsted vil jeg skrive op, for at jeg ikke skal glemme det, og naar de saa igjen haaner mig, tager jeg det op afommen og styrker mig ved at læse det, og derved holder jeg min Tunge i Tæmme."

Imidlertid havde nogle af hans ugudelige Kamerater talt om, hvorledes de lettest kunde faa deres fromme Kamerat til at blive "gal i Hovedet." Næste Dag mødtes de alle ved Arbejdet. Bor Arbejder var paa sin Post og talte kun, naar han skulde. Hans Medarbejdere drillede ham imidlertid paa alle Maader, og da de endelig blev for fremme i deres Haan og Spot, tog han rolig sin Seddel op afommen og læste i den. Straks sprang en til og rev ham Sedlen ud af Haanden. Han læste, stufede og blev stille. Det gik en Anden, der nysgjerrig ligede ham over Skulderen, paa samme Maade. Ingen vovede mere at sige et spottende Ord, og den Tid kom, da de begge maatte gjøre vor fromme Mand Usigt og erkjende deres Uret.

Hvad er Bibelen?

Bibelen er en Vandringsbog og Beviser for den jordiske Pilgrimsreise; den siger os, hvorfra vi kommer, og hvorhen vi gaar, hvorfra vi nedstammer, og hvor vort Hjem er, og hvilken Vej vi skal gaa for at komme dertil. De, som har sit Hjem her og intet vil vide om Evigheden, men er Tidens Børn, de bryder sig derfor intet om Bogen. De Kristne derimod, som i Bibelen henter deres Vejledning, beviser netop derved, at de er Evighedens Børn. Midt under denne Tægen og Tlen, som tilfredsstillende dem, der lever for den nærværende Tid, bekynder de Kristne: "Herre, til hvem skulle vi gaa? Du har det evige Livs Ord."

Herold er ofte bleven kritiseret, fordi Stoffet i den ikke er ordnet paa en stikkelig Maade, og for de mange Trykfeil, som findes i den. Men sidste Nummer var nok endda lidt værre end sædvanligt, fordi de, som ellers befatter sig med Korrekturkæmningen, var paa Synodemødet i Stanwood, og Sættene maatte hjælpe sig selv, saa godt de kunde. Af samme Grund bliver dette Nummer forsinket en Dag.

Mærk.

Bogagenter, som vil tjene en passende Løn ved at sælge "Lutherans in all Lands" og samtidigt gavne Luth. University vil finde det lønnende at arbejde med undertegnede som General-agent.

Jo før de vælger sit Birkeseft, desto bedre. De kan arbejde paa hvilket som helst Sted der ikke før er valgt som Territorium af andre, og endda arbejde for os. Skriv herom først haade til undertegnede og til "Lutherans in all Lands Co. Milwaukee, Wis.

Paa Grund af vor Skole er vi i Stand til at byde vel saa gode Bilklaar som nogen anden General Agent.

B. Barstad.

Læs dette!

Enhver, som samler 50 nye Subskribenter paa "Pacific Herald" og indsender fuld Betaling (\$25 00) for disse, faar som Belønning et Aars fri Undervisning ved Skolen. ligeledes skal enhver, som i 1er 25 nye Subskribenter og indsender fuld Betaling (\$12.50) for disse, faa som Belønning et halvt Aars Undervisning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er kun Tale om fri Undervisning i de almindelige Kursus, som ellers koster \$1.00 om Ugen,—ikke i de Fag, for hvilke der betales særskilt.

Dernæst mærk man sig, at nævnte Rettighed til fri Undervisning, enten det er for et halvt eller et helt Aar, maa fuldt ud benyttes inden Udløbet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og Piger til at gavne haade sig selv og Andre. Og det er ikke bare de Unge, som kan benytte sig heraf med Fordel, men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan besøge Skolen. Disse kan sælge eller skænke de paa denne Maade vandne Rettigheder til hvem de vil.

Betalt for Herald.

Miss Peterson, Quinson Wash.	50
Mrs. R. Wollan, Starbuck Minn.	50
C. J. Peterson	50
M. A. Tesjem	50
C. C. Gaarder	50
E. J. Almo	50
Mrs. C. C. Tolstad	50
A. B. Wollan	50
Anton Holte	50
Andreas Ramin	50
Jacob Gorder	50
Ole Finstad	50
M. W. Berg	50
L. E. Gaarder	50
M. Asam	50
B. M. Swenson	50
Rev. A. J. Anderson, Grantsburg Wis.	50
Ole Hanson, Grantsburg, Wis.	50
N. B. Thomsle, Florence, Wa.	50
J. Otteson, Glenwood, Minn.	50
Mrs. Schejlo, Brainerd, Minn.	50
Carrie Moe, Kensington, Minn.	50
B. D. Romjaas, Ywrog, Minn.	50
Dlaus Peterson, Langhei Minn.	50
A. Overstad, Hancock, Minn.	50
Chr. Osnes, Parkland Wa.	1.00
Sam. Simland, Parkland, Wa.	50
O. B. Joerfson, Stanwood, Wa.	50
J. E. Hoff, Lawrence, Wa.	50
Rev. P. Isberg, Stanwood, Wa.	1.00
T. H. Twred, Forest City, Ia.	1.00
Mels Eide, Stanwood, Wa.	50
A. Geshad, Phelps, Wa.	50
Rev. Grønberg	2.00
J. C. Lueh, San Francisco	1.00
John Tredal, Utsaiady, Wa.	50
L. S. Nordgaard, Wickes Mont.	50
B. Hanson, East Helena, Mont.	50
Mrs. P. Kallstad, Great Falls, Mont.	50
Mrs. B. Stog, Smelter, Mont.	50

Bidrag til Pacific Lutheran University.

A. Thronson, San Francisco	2.50
Bertha Anderson, San Francisco	1.00
Anton Ness, Cliford, N. D.	1.00

Rettelse.

I No. 25 staar der: Sunder Rud, Portland, N. D., 50cts, skulde være \$2.00.

Parkland, Wash. 1 Juli. 1895.

T. C. Sætra, Kasjerer.

Paa Grund af Omstændigheder er et stort nyt 8 Rums Hus med 4 eller 2 Lotter her i Parkland meget billigt til Salgs, naar Handel kan afsluttes snart. Beliggenheden er en af de smukkeste paa Pladsen. Afstanden fra Universitetet er omtrent 500 Fod.

For nærmere Underretning henvende man sig til Herolds Udgivere.

Prof. A. Mikfellsens's Bog, "Kogte af en Prests Erfaringer" kan faaes hos mig.

Meyer Brandvig.
Parkland, Wash.

The Popular Shoe Store

Carlson & Alexander.

Stöbler og Sto

J. Wholesale og Retail.

Har netop modtaget ny Forsyning af nye Sorter. Se indom her for Du kjober hos Andre.

1716 Pacific Ave. ligeoverfor R. P. Depot.

C. Quevli.

Norske Sæge.

1101 1/2 Tacoma Ave. Telefon 455.
Kontortid 11-12. 2-4. 7-8.
Søndag 12-1.

Præsternes Adresser i Pacific Distrikt.

- L. C. Foss, Starwood, Snohomish Co., Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- B. Harstad, Parkland, Pierce Co., Wash.
- Carlo A. Sperati, Parkland, Pierce Co., Wash.
- N. Christensen, Parkland, Pierce Co., Wash.
- L. Larsen, Harmony, Fillmore Co., Minn.
- L. Rissen, Cathlamet, Wahkiakum Co., Wash.
- L. Tonnesen, Cor. E. Grant & 10th Str., Portland, Oregon.
- N. Pedersen, Silverton, Marion Co., Oregon.
- O. Ottersen, Box 331,ureka, Cal.
- E. Skabo, 237 E. 4th East St., Salt Lake City, Utah.
- D. Grønberg, 1631 Howard Str., San Francisco, Cal.
- J. L. P. Dietrichson, 1371 Tenth Street, Oakland, Cal.
- J. Johansen, 521 Nelson Str., Fresno, California.
- J. C. Wøhl, 1617 1/2 Howard Street, San Francisco, Cal.

Fred L. Larne.

The Adjuster

Guldmed og Juveler.

Et stort og udmærket Udbalg af Jewelry, solid og plated Sølvsager og optiske Instrumenter.

1151 Tacoma, Ave.

Tacoma, Wash.

Cow Butter Store

Smør, Æg, Ost, hermetisk nedlagte Sager osv.

Priserne ere rimelige. Væremne ere, hvad de udgives for at være

A. S. Johnson & Co., Paints, Oils, Brushes, Wall Paper and Glass.

Estimates Given on Papering and Glazing.

We Carry a Full Line of Wall Paper and Room Mouldings, Cash and Doors.

1309 PACIFIC AVENUE.

TELEPHONE 505. Tacoma Wash

Students Supplies

--of all kinds--

Vaughan & Morrill Co.

926 Pac. Ave. Tacoma, Wash

Central Drugstore

1101 Tacoma Ave. Hjørnet af Ellevte Gade og Tacoma Ave.

P. C. Anderson, Eier.

Anbefales det skandinaviske Publikum til velbillig Søgning. Skandinaviske Familiemediciner findes altid paa Lager. Den norske Apotheker Th. G. Hirsch er altid til Tjeneste med et godt Raad hvis det behøves.

Sto og Støvler.

Stomager S. Olsen er flyttet fra Jefferson Ave til Tacoma, Ave. No. 1109 og sælger Sto og Støvler billigere end nogenfinde før. Han har saa stort Lager som noget andet Hus i Tacoma.

Gaa og se hans Lager, og du vil finde fine og gode Væremne til billige Priser.

At Du vil faa reel Behandling ved Du, som er hans Kunde.

Du kan faa fine Mandssko for \$1.50, \$1.75 og \$2.00, og Damesto til samme Priser samt gode og pene Børnesko til udført lave Priser.

En ypperlig Anledning for en hel Kolonie.

Flere Farme er til Salgs paa meget rimelige Billaar omtrent 13 Mil syd fra Parkland og 4 Mil fra Jernbanestation. Der er 1200 Acres, som kan kjøbes under et eller i mindre Stykker efter Kjøbernes Ønske.

Prisen er i Forhold til Landets Kvalitet og "Improvements" fra \$8. til \$55 pr. Acre for Stykker paa 40 eller 80 Acres.

En Del af Landet er beboet med Slog og en Del er opdyrket Lavland i god Stand for al Slags Avling. 23 Acres er plantet med Humle.

Landet er vel stiftet, for Kreaturavl, og et Meieri kunde drives med Fordel.

Der er flere Huse og især store Udhuse med Lørdags for Humle, Høpresse Humlepresse og en Del andre Redskaber.

For videre Underretning henvende man sig til Bladets Udgivere: Luth. Univ. Association, Parkland, Wash.

Lutherans in All Lands

er en Bog indholdende mange værdifulde Oplysninger om den lutheriske Kirke i alle Lande med mange Billeder af Steder, Personer, Skoler og Barmhjertighedsanstalter. Overalt modtages den med Glæde og roses af alle.

Denne Bog kan faaes ved at indsende til Underrettede \$2.75 for den billigste eller \$3.75 for næstbedste eller \$4.50 for bedste Indbinding. Agenter ønskes overalt og faar gode Billaar. Man henvende sig til B. Harstad, Parkland, Pierce Co., Wash.

Skandinavian -American Bank.

1539 & 1541 Pacific Ave. Tacoma Wash

Capital \$100,000
A. S. Johnson, President.
S. Steinbach, Vice President
B. S. Anstved, Cashier

Betaler 6 per Cent Rente paa Spareindsættninger. Kjøber og sælger Væremne paa alle ledende Byer i de Forenede Stater, Canada og Europa, samt "Money Orders" paa alle Postanstalter i Norge, Sverige, Danmark og Finland.

Generale Agenter for de største transatlantiske Dampskibs Linier.

Agenter for alt udført R. P. R. Land i Washington.

Nye Væremne Nye Priser.

Hvis Du vil have en Klædning, der passer, af nyeste Mode og lavet af bedste Tøj, der findes i Markedet, da kom og se, hvad vi har at byde, førend Du kjober andetsteds.

Sort Lager er større end nogenfinde før, og vore Priser ere lavere end hos nogen af vore Konkurrenter.

Uilstrækkelig Kapital sætter os istand til at kjober billigere end vore Konkurrenter, der smaa bruge Kredit.

Vi nævner her nogle af vore Godtjordsartikler:

Satinette Suits for Mand = = = \$3.00
Dating flannel Overstjorter for Mand = .20
Arbejdssko for Mand = = = .90
Fine Dress sko for Mand = = = \$1.25

Red Front Clothing & Shoe Co.

1308 Pac. Ave. li eo erfor R. R. Depot.

Hans Torkelson, Bestyrer.

Land for Salg.

2000 Acres Land billigt for Salg, alt i et Stykke. En Del af det er ypperligt Farmingsland og Resten særdeles egnet for Frugtavl og Dairy purposes. Der er baade Østland, Bottomland og Stovland.

Er derfor særdeles passende for en Koloni. Standinaver ønskes helst. Det kan udlægges i Stykker paa mange eller faa Acres efter Behag. Landet er beliggende i den frugtbare Willamette Valley i Staten Oregon og omtrent 7 1/2 Mil fra en livlig By paa omkring 5000 Indbyggere. Det skal ogsaa bemærkes, at dette Land ikke ligger ude i Vildniset, men i en Trakt, hvor der har været feltet rundt omkring i mange Aar. Dette Stykke Land er nu under disse pinagtige Tider, da Landpriserne ogsaa er trykket ned, at faa efter vor Mening for nær sagt en Spotpris. Manden, som eier det, er ængstelig for at sælge, men han vil sælge alt under et. Her er altsaa en god Anledning for en eller flere af vore norske Væremne til at gjøre et godt Investment ved at kjober dette Land og saa starte en Koloni. Den eller de, som har Cash kan her gjøre en god Bargain.

For nærmere Underretning henvende man sig til "Pacific Herald," Parkland, Wash.

Tacoma Tidendes Boghandel.

Bibler ny Oversættelse Guldsmit Skindbind 9x6—\$2.75
9x6—\$3.00
Lommebibler = = = med Omflag \$1.60
uden = \$1.35
Nyttestamenter = = = \$0.75
Synodens Salmebøger = = = \$0.65
Landstads med eller uden Tegt i stort Udbalg fra 50Ct til \$1.30.

Forskjellige Bøger af Pastor Kunde pr. Stk. 75Ct.
Synodens Bibelhistorie 25Ct. Forklaring 25Ct. Katekismus 15Ct.
Billed N. B. C. 15C.

Tacoma Tidende, Tacoma, Wn.

Metropolitan

Savings Bank.

Incorporeret 1887.

Theaterbygningen Hjør't af 9 og E St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt Kapital \$100,000
W. H. Casar, President.
E. W. Guos, Vice President.
O. S. Selvig, Cashier.
A. S. Vandervill, Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. J. Stiles, E. W. Griggs, J. W. Anderson
G. J. Holmes, Theo. Rosner, Geo. P.
Gaton, W. H. Casar, E. W. Guos,
Pas. E. S. Johnson.

6 per et Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvillaaar. Antvisninger paa alle Steder i Europa. De skandinaviske og det tytte Sprog tales.

Pacific Herald

Udgivet af The Pacific Lutheran University Association.

udkommer hver Uge og kostar

for Studsvis 50 Cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til Rev. N. Christensen—Betalning for Bladet, Bestillinger osv. sendes til L. C. Sætra, Parkland Pierce County, Washington.

Subscribersfamilere faar for 5 betalte Exemplarer det 6te frit.

Entered at the post-office at Parkland, Wash. as second class matter. Dec. 26th 1894.